

HALKIN HUKUK BÜROSU

Açıklama No: 440

23.08.2015

YAZ KAMPI YAPMAK HAKTIR. SUÇ OLAN KAMPI BASMAK, İSKENCE YAPMAKTIR

Bu ülkede İŞİD, dünyanın gözleri önünde istediği gibi kamplar kuruyor, bu kamplarda aylarca süren ideolojik ve silahlı eğitimler veriliyor, militan yetiştiriliyor. Bunu cümle alem biliyor. AKP'ye sorsanız, "ne var canım, tatil yapıyorlar" diyecek kadar arsızlar. Ama devrimciler tatil yapınca bu "örgütsel kamp" oluyor, kampa katılanlar "terörist" ilan ediliyorlar!

AKP, iki ayda bir bilmem şu kampı, bilmem bu kampı diye kamp örgütlüyor, bütün kadrosu ile halka kapalı kamp yapıyor ve kamp konuşmaları canlı yayından yayınlanıyor. Devrimciler kamp kurduklarında, tatil yapmak istediklerinde bunun adı örgütsel eğitim kampı oluyor.

Geçtiğimiz günlerde de Mersin-Kazanlı'da çadır kampında tatil yapmak isteyen müvekkillerimize yönelik "büyük bir operasyon" yapıldı. Bir kısmı çadırlarında uyumakta olan, bir kısmı spor yapıp denize girme hazırlığı yapan müvekkillerimiz özel harekât polislerinin de katıldığı şafak baskını ile işkence yapılarak gözaltına alındı. Yapılan baskın yandaş medyada örgüt operasyonu, kampa katılan müvekkillerimiz örgüt üyesi olarak gösterildi. Yaz kampı en büyük "suç"ları, film gösterimi için kullanılan projeksiyon cihazı da en önemli "suç delili" idi...

Yaz kampı yapmak suç mudur? Elbette hayır. Aynı dünya görüşüne, aynı tatil anlayışına sahip insanların birlikte tatil yapması suç mudur? Elbette hayır. Devrimcilerin kamp yapması, tatil yapması suç mudur? Tabii ki, hayır. Herkes -kamp ya da tatil, adına ne dersiniz deyin- yapabilir ama devrimciler mi yapamaz?..

Elbette devrimciler de kamp yapar. Ama devrimcilerin kampı AKP'ninkiler gibi halka kapalı yapılmaz. Herkese açıktır. Müvekkillerimizin de kampları herkese açıktı, açık alanda yapılıyordu. Çadırları bile her an açıktı. Bu gizli saklı hiçbir şeyleri olmadığını en açık göstergesidir. Yediden yetmişe her yaş grubundan insanın içinde olduğu bir kamptı bu. 2, 5 yaşından 70 yaşına kadar insanlar vardı kampta. Devrimciler aileleri ile birlikte gelmişlerdi. AKP'nin polisi de bunu biliyordu. Kimin kampa geldiğini, kampta ne yaptıklarını biliyorlardı. Çünkü kamp yeri sivil polislerce gözetleniyordu. Daha önce de aynı yerde benzer etkinlikler yapılmıştı. Buna rağmen yalan haberlerle müvekkillerimiz teröriste edilmeye, hedef gösterilmeye çalışıldı.

Elbette devrimciler de tatil yapar ama farklı bir tatil anlayışları vardır. Herkes kendi dünya görüşüne, önemli gördüğü değerlere uygun olarak tatil yapma hakkına sahiptir. Devrimcilerin tatil anlayışı da bencilliğe karşı dayanışmayı büyütme, bireyciliğe karşı kolektivistliği geliştirmek; öğrendiğini öğretmek, bilmediğini birlikte öğrenmek; zamanı hem eğlenerek hem yeteneklerini geliştirerek verimli bir biçimde kullanmaktır. Devrimciler kamplarda yalnızca denize girip güneşlenmezler; birlikte film izler, şiir okur, skeçler yapar, şarkı söyler, okuduklarını tartışıp dünyalarını ortaklaştırır, büyütürler.

AKP'nin engellemek istediği budur. Yaz kampı devrimcilerin örgütlediği alternatif bir tatil olduğu, düzenin dayattığı tatil anlayışına alternatif bir tatil anlayışına karşılık geldiği için AKP'nin hedefi olmuştur. AKP ve onun temsil ettiği egemen anlayış, düzenin çirkinliğine karşı yaratılan alternatiflerin, güzelliklerin tümüne düşmandır ve yok etmek istemektedir.

Düzenin keyfiliğine, baskısına karşı direnişle; yozluğuna karşı yeni değer ve gelenekler yaratarak; bireyselliğine karşı kolektivizmi büyüterek cevap verilmelidir.

HALKIN HUKUK BÜROSU

NOT: Açıklamamızın ekinde Mersin’de, yaz kamplarını gerçekleştirdikleri esnada kampları basılan, işkence ile gözaltına alınan ve keyfi bir biçimde tutuklanan müvekkillerimizin bir kısmının anlatımları mevcuttur. Bu anlatımlara göre polis, bir kısmı 90’lı yıllarda sıkça gördüğümüz değişik işkence yöntemleri kullanmaktadır. Görünen o ki, AKP'nin krizi derinleştikçe, işkence yöntemlerini de geliştiriyorlar.

MERSİN’DE YAZ KAMPI YAPTIKLARI SIRADA İŞKENCE İLE GÖZALTINA ALINIP TUTUKLANAN MÜVEKKİLLERİMİZDEN BAZILARININ ANLATIMLARI:

Seval ARACI’nın anlatımları: Sabah saat 05.30 sıralarında spor yapmak ve denize girmek için hazırlık yapıyorduk. Bu esnada polis araçlarının geldiğini gördük, baskın olduğunu anladık. Hemen çocuklar geldi aklımıza. Onları güvenli bir yere almaya, arkadaşları uyandırmaya gittik. Biz çadırlara girer girmez polisler geldiler ve özel hareket timleri uzun namlulu silahlarını bize doğrultarak yerlere yattılar. Bize "teslim olun, yerlere yatın" diye bağırmağa başladılar. Biz, "silahlarınızı indirin, çocuklar var" dedik ve çocukları bir yere toplamaya devam ettik. Onları en küçük çadıra doğru almaya başladık. İzin vermediler. Sonra büyük çadırın arkasına topladık çocukları. Bu esnada biz de yan yana oturduk, bekledik. Önce erkeklerin bulunduğu çadıra gittiler. Onlara vurduklarını görüyorduk. Sürükleye sürükleye arabalara götürdüler erkek arkadaşları.

Sonra bize doğru geldiler, sürükleyerek almaya çalıştılar. Alır almaz, kollarımızı arkadan büküp ters biçimde kelepçelediler. Yerlere yatırdılar, hareket etmeyelim diye üzerimize basıyorlardı. Herkesin ağzına bakıyor, ağzı açık olanların yüzüne kum atıyorlardı. Slogan attıkça, kum atıyorlardı. Ağızlarımız kum içersinde kaldı. Bizi bir süre beklettikten sonra arabalara almaya başladılar. Kollarımız arkadan kelepçeli iken, kollarımızın dirsek üstünden tutarak havaya kaldırıyor, sürükleyerek arabalara götürüyor, arabaların kapısından kum torbası atar gibi arabanın içine atıyorlardı. Benim kafam kapıya çarptı. Her arkadaşın başı bir yerlere çarpıyordu. Arabanın içinde bize vurmaya devam ettiler. A isimli arkadaşı araba içersinde taciz ettiler. Polislerden bir tanesi kollarını A isimli arkadaşın göğüslerinde gezdirerek taciz etmiş. Ellerini bacak aralarında dolaştırmış. A'nın ağlamaklı olduğunu görünce sorduk, ne yaptıklarını anlattı. Herkes gözaltına alındıktan sonra hastaneye götürüldük. Hastaneye götürüldüğümüzde, arabadan aşağı indirdiklerinde de aynı yöntemle indiriyorlardı. Sürüklüyor, havaya kaldırıyor, sonra birden yere bırakıyorlardı. Kaldırıp yere çakıyorlardı. Emniyet müdürlüğüne götürüldüğümüzde, oradaki işlemlerde sürekli darp ediliyorduk. Bizi aldıkları andan itibaren sürekli küfür ediyorlardı. İşkencenin en ağırını parmak izi alırken ve fotoğraf çekerken yaptılar. Parmak izi ve fotoğraf çekme emniyetin güvenlik şube biriminde yapılıyordu. Giderken yine arkadan ters kelepçeyip kollarımızdan sert biçimde tutarak sürüklüyorlardı. Bizi güvenlik şubenin 3. katına böyle çıkarttılar. Çıkarken kollarımız yerinden kopacak gibi hissediyorduk. Beni parmak izi alınan odaya götürdüklerinde önce yere yatırdılar. Birisi bacaklarımdan, birisi kollarımdan, birisi saçımdan çekiyordu. Parmak izi verip vermeyeceğimi sordu. Slogan attığım için boynumdan, burnumdan tuttular. Bir an soluksuz kaldım. Parmak izi vermeyeceğimi söyleyince bu defa, bir kişi kolumu ters çevirip büküdü, birisi burnumu tuttu ve yukarıya doğru çekmeye çalıştı, birisi saçımı ikiye ayırıp ters biçimde havaya kaldırmaya çalıştı. Böyle yaparak soluksuz ve hareketsiz kalmamı sağlamaya çalışıyorlardı. Saçlarımı çektiklerinde kafa derimin yerinden kalktığını hissettim. Bu halde zorla parmak izi aldılar, parmaklarımı bastıra bastıra, parmak izi almayı işkenceye çevirdiler. Daha önce gözaltına alınmıştım. Bizim emniyette

parmak izimiz var, bu nedenle parmak izi vermiyoruz. Daha önceki gözaltılarda parmak izi yine zorla alıyorlardı. Fakat bu defaki öyle değildi, özellikle bunu bahane ederek işkence yaptılar. Yeni teknikler kullandılar. Boynum ve çene altımda başımda ve burun bölgemde ağrı var, burnuma dokunamıyorum. Ama dışarıdan bir şey görünmüyor. Kaba dayaklar, yerlerde sürüklenmeler, burada yapılan işkencenin yanında hiç kalıyor.

Savcı, ifademizi almadan bizi doğrudan tutuklamaya sevk etti. Savcı bizi görmek istemiyormuş. Eğitim amaçlı kamp yattığımızı söylüyorlardı ama böyle olmadığını kendileri de biliyorlardı. Kampta ailelerimiz, çocuklarımız vardı.

Üç küçük çocuğumuz vardı: 2,5 yaşında Ayaz, 3.5 yaşında Devrim, 10 yaşında Deniz... Onlara da silah doğrulttular. 2,5 yaşındaki Ayaz'a silah doğrultturan şey halk düşmanlıklarıdır.

Kampı, ne yaptığımızı, nasıl bir kamp yaptığımızı hakime anlattım. Ne benim ne diğer arkadaşlarımdan söylediklerini tutanağa geçirdi. Zaten duruşma salonunu yöneten hakim değil, polislerdi. İfadeler alınırken onlarca polis içerideydi. Avukatlar çıkmaları gerektiğini söyledikleri halde dışarıya çıkmadılar. Hakim ifadeleri yazdırmayı bitirdikten sonra polise, " söylemek istediğiniz bir şey var mı" diye sordu. Polis de, "Birazdan içeriye geleceğiz " dediler. Hakim odasına girdi, polis de dosya ile birlikte içeriye girdi. Çıkınca kaç kişinin tutuklanacağını biliyordu. Kamp alanındaki projeksiyon önemli deliller arasındaydı.

Rojda YALINKILIÇ'ın anlatımları: (Seval'in anlattıklarına ek olarak) Fotoğraf çekimi sırasında kafamı duvara çarptılar. Bir polis yere yatırdıktan sonra kafamı bacaklarının arasına alarak bastırdı, kafamın üzerine oturarak beni taciz etti. Hepsi bir şekilde vurmaya çalışıyordu. Kamera ile çekim yapan bir polis vardı, o bile bacakları ile vurarak tekmeliyordu. Beni taciz eden polis, "saçlarından tutup kaldırın, yerlerde sürükleyin " diye bağırdı. Orada başımı yere çaldı, sonra başım dönmeye başladı. Su ve şeker vermediler. İkinci gün Seval bayıldı, tansiyonu düştü. Sürekli özel harekâtçılar vardı yanımızda, hepimizi tanıyorlardı.

Nurhan YILMAZ'ın anlatımları: (Diğer anlatımlara ek olarak) Hepimize aynı şeyleri yapmışlar, benim özellikle kolumu kırmaya çalıştılar. Ters kelepçe yaparken ayrıca kolu kıvrıyorlardı. Bir ara kolumun kırıldığını düşündüm. İlk gözaltına alıp yere yatırdıklarında, saç çekmelerin yanında karın boşluğuma vurdular. Bu uzun süre hareketsiz kalmama neden oldu. Parmak izi almak için gittiğimizde yine sürükleyerek götürdüler. Parmak izi alınacak odanın kapısında beklettiklerinde ayağa kalkıp yürümek istediğim için ayaklarıma vurup copladılar.

Yaren Dünya ARSLAN'ın anlatımları: (15 yaşında) Yaşımın küçük olduğunu bilerek aldılar beni de. Kardeşim Yazgülü de vardı. Yazgülü 12 yaşında. Onu da bir ara kelepçelediler. Ağladığımı gördüm. Onu da gözaltına alacaklardı. Sonra bıraktılar.

Bana da diğer arkadaşlara yaptıkları gibi yaptılar: Kumda yere yatırdılar, ağızımın içine kum attılar, kelepçeleyip arabaya götürdüler. Orada bana vurmaya devam ettiler. Sonra çocuk şubeye götürdüler. Çocuk şubeye götürürken ters bir biçimde kelepçeliydim. Çocuk şubede ben ve arkadaşlarımdan sürekli tehdit edildik. "Size devletin gücünü göstereceğiz" dediler. Çocuk olarak dört kişi gözaltına alındık. Safigül, Onur, Neslihan ve ben. Sonra kamp yerinde bulunan, bize su ve şeker getiren Deniz'i de aldılar. Nezarete alırken ayakkabılarımızı çıkarmamızı istediler. Ben ve arkadaşlarımdan ayakkabıları çıkartmadık, zorla çıkarttılar. Arkadaşım Neslihan'ı bir süre sonra başka bir nezarethaneye götürdüler. Yanımıza gelsin diye 5 dakikada bir kapı dövme eylemi yaptık. Slogan attık, sonra yanımıza getirdiler. Ayakkabılarımızı almak istediğimizi söyledik, ayakkabılarımızı önce vermediler, tartışınca verdiler ama Onur'un ayakkabısını vermediler, ona ayakkabısını vermeleri için saat başı kapı vurma eylemi yaptık, sonra Onur'a da ayakkabılarını verdiler.

Parmak izi alınması ve fotoğraf çekilmesi sırasında çok dövdüler. Bizi parmak izi alınacak yere

götürdüklerinde kelepçe takmadılar ama yukarıya doğru çıkarken polis kollarımdan tutup ters çevirdi, slogan atmaya başladım. Kolumu ters çevirmesinden ötürü kolum o kadar çok acıdı ki, çığlık atmaya başladım... Çığlık atmama rağmen durmadı, "slogan atmayacağım de bırakayım" dedi. Bende "tamam atmayacağım" dedim. Kolumu bıraktı, sonra kahkahalarla gülmeye başladılar. Kadın ve erkek polisler kahkaha atıyordu. Ben de bunun üzerine ağzım yırtılıncaya kadar slogan atmaya başladım. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" şeklinde slogan atıyordum. "Göstereceğim sana onuru" diyorlardı. Parmak izi alınırken kadın polisler saçımı çektii, erkek polisler ayağıma bastı. Bir kolumu erkek, bir kolumu kadın polis ters çevirdi. Kadın polis daha az sıkıyordu, ama erkek polis çok sıkı. Parmak izi alırken, çenemin altından ve burnumdan tuttular, bir ara nefesiz kaldım, öleceğimi sandım. Hastaneye gittiğimizde doktor bizi polis arabasının içinde muayene etmek istedi. Karşı çıktık. Doktor raporundan sonra nezarete götürdüler, beni ittirerek içeriye attı, sonra bir polis üzerime oturdu.

Adliye'ye gittiğimizde Deniz'in asansör korkusu vardı, illaki asansörden bizi yukarıya çıkartmak istediler. Adliyede slogan attığımız için ağzımızı kapatmaya çalıştılar. Adliyede yine tehdit ettiler, dayanamadım. "Kes be" dedim. Yüzüme bir tokat attı, yere düştüm. Gözyaşlarım kendiliğinden akmaya başladı ağrıdan. Biz adliyeye büyüklerden önce çıktık. Beş kişiydik sadece. O kadar çok polis vardı ki, bize bu kadar çok polis geldiyse büyüklere kaç kişi gelecek diye düşündüm. Tutuklandığımda ailemi görmek istedim, izin vermediler.